

LBRIS

We know
books

ZAKIYA DALILA HARRIS

RIVALA

Prolog

DECEMBRIE 1983

TERMINALUL GRAND CENTRAL
MIDTOWN, MANHATTAN

Nu te mai agita. Nu te mai gândi la asta.
Însă unghiile mi-au găsit oricum scalpul, plimbându-se repede din față până în spate și înapoi. Recompensa pe care am primit-o a fost un moment de dulce ușurare, urmat de un val de durere cumplită, binecunoscută.

Încetează. Încetează.

Aflasem deja că, cu cât mă scărpinam mai des, cu atât mai mult durerea semăna cu o arsură de permanent nereușit – un permanent nereușit care fusese împuns de cincizeci de viespi, iar apoi udat cu alcool. Singurul meu moment de respiro va urma doar după ce trenul se va pune în mișcare, când voi putea să-mi închid ochii în sfârșit și să mă bucur de distanța dintre mine și New York, care va crește din ce în ce mai mult. Cu toate acestea, am continuat să mă scarpin fără încetare, concentrându-mi atenția spre o altă îngrijorare surprinzătoare: Trenul nu se mișcă încă.

Mi-am întors repede privirea spre fâșia de peron ce se vedea prin ușile deschise, mintea mea gândind mai repede decât mă mișcasem eu prin Terminalul Grand Central în urmă cu doar câteva minute. *Și dacă m-a urmărit cineva până aici?*

M-am ridicat încet și cu grijă, ca să verific. În partea stângă a vagonului era o tânără brunetă, o mamă cu pruncul ei, în haine de iarnă roșii și asortate, ce păreau să dea mâncărimi, cu revere din catifea neagră. În partea dreaptă, un bărbat cu părul cărunț și unsuros stătea cu fruntea lipită de geam și sforăia atât de tare, încât mai că simțeam cum se zguduie vagonul. Eram tot aceleași patru persoane care fuseserăm la început, atunci când urcasem eu în acest vagon, în urmă cu doar cinci minute.

Bine.

Am expirat și m-am așezat la loc, cu palmele sub mine, bucurându-mă de valul de ușurare care îmi cuprindea mintea, urmând să îmi cuprindă și inima. Dar acest ultim organ nu fusese înștiințat încă, iar umbra care trecu repede pe lângă ușa deschisă declanșă semnale de alarmă în creierul meu.

M-a văzut cineva urcând în taxi?

Ce naiba fac?

Ce naiba fac ei?

Am clătinat din cap și mi-am încrucișat picioarele, ciorapii din nailon frecându-se unul de celălalt ca două bucăți negre de șmirghel, iar vârful rotund al pantofilor cu tocuri prea înalte zgâriind fundul scaunului din fața mea. Uram ciorapii, pantofii și pardesiul cu care mă îmbrăcasem pe fugă, în întuneric; uram cât de înțepenit îmi simțeam corpul – rece, amorțit, ca și când ar fi fost băgat într-un rezervor cu apă rece ca gheața.

Dar puteam rezolva toate astea mai târziu. Ce mă îngrijora mai mult erau lucrurile pe care nu le puteam numi: lucrurile care mă făceau să mă agit și să mă perpelesc. Asta mă făcea să-mi doresc să fug nu doar de acasă, ci și din pielea care simțeam că mă strânge.

Se auzi sunetul unui clopoțel, urmat de o voce puternică. O voce de bărbat. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că umbra pe care o văzusem trecând pe lângă ușa fusese a conductorului. Acesta se afla acum în spatele vagonului meu și venea înspre partea din față.

– Domnule, zise el, într-o încercare politicoasă de a-l trezi pe bărbatul care sforăia, pentru ca acesta să-i arate biletul. Domnule...

Am bâjbâit agitată după geantă. Știam că am destui bani la mine; înainte să mă strecor afară din apartament, mi-am luat economiile pe care le țineam într-o pereche de chiloți cu buline, rupți, pe care îi țineam ascunși pe fundul sertarului cu șosete. Dar acum mă aflam aici, pe picior de plecare, și tot nu știam *încotro* mă îndreptam. Intenționasem să stau la taclale cu tânărul de culoare care conducea taxiul – să-i zâmbesc cu toți dinții în oglinda retrovizoare, așa cum obișnuiam să fac înainte ca toată lumea să îmi știe numele, să văd dacă el cunoștea locuri prin nordul statului New York care erau primitoare în mod special cu ai noștri – însă mintea mea era prea fixată pe ceea ce mă făcuse să fug de la bun început. Ceea ce o auzisem spunându-i lui la telefon: „Imani spune că n-ar trebui să provoace o senzație de arsură.“

Mi-am relaxat picioarele în timp ce mă gândeam cât de mult timp puteam rămâne ascunsă. Judecând după cât de terfelit îmi era numele prin ziare, nimănui nu i-ar fi fost greu să creadă că am vrut „să-mi iau o pauză“ din lumina reflectoarelor. Dar cât timp mă vor lăsa în pace? Cât timp vor fi amabili cu Trace înainte să ceară răspunsuri? Nu aveam să mă lase să scap basma curată *atât* de ușor. Nu după ceea ce am făcut.

Toate acele cariere periclitare. Un bilețel furișat pe sub ușa în toiul nopții de un scriitor de culoare pe care îl idolatrizasem mare parte din tinerețea mea: „N-ai putut lăsa lucrurile așa cum erau?“

Din nou, o senzație de arsură. Din nou, durere cumplită. Mă scărpinam iar pe gât, recunoscătoare pentru orice îmi distrăgea atenția de la acele cuvinte, când o mână m-a apucat de umăr. Am țipat și am lovit-o, doar ca să-mi dau seama că era a conductorului, care părea la fel de speriat.

Nu fusesem nicicând mai încântată să văd un bărbat alb, necunoscut.

– N-am vrut să vă sperii, zise el, dar trebuie să-mi arătați biletul, doamnă.

– Oh.

Am scos din portofel o bancnotă nouă de douăzeci de dolari. Când mi-am ridicat din nou privirea spre el, l-am văzut reze-mându-se de scaunul de pe rândul din fața mea, așteptând răbdător, cu un zâmbet mic pe buze. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, cu cel mult cinci ani mai mare decât mine, iar expresia de pe fața lui a fost destul de blândă când m-a întrebat unde mergeam.

– Bună întrebare, am zis eu, tocmai când sforăielile au început din nou câteva rânduri mai în spate. Care este oprirea cea mai nordică a acestui tren?

Zâmbetul curios al conductorului a devenit mai larg când s-a mișcat să ia bancnota.

– Poughkeepsie, doamnă. La două ore de mers spre nord și vă costă patru dolari și șaptezeci și cinci de cenți până acolo.

– În regulă. De fapt, stați puțin – s-ar putea să am șaptezeci și cinci...

Mi-am întins din nou mâna după portofel, ca să scot câteva monede.

Abia după ce mi-a dat biletul și restul, el a tras un pumn imaginar în aer și a zis, cu ochi scânteietori:

– Da! Așa e. Știu unde v-am mai văzut.

Eu am înghițit în sec și am scuturat din cap. *Nu, nu, nu.*

– Tocmai am citit despre dumneavoastră în dimineața asta, zise el, arătând cu degetul spre ceva din buzunarul de la spate.

Era un ziar rulat. Scânteia din ochii lui s-a stins, iar când a vorbit din nou, cuvintele i-au ieșit încet din gură, de parcă s-ar fi gândit dacă merita să și le irosească.

– Am fost un mare fan al dumneavoastră. Așadar, am fost foarte surprins să aflu ce simțiți *cu adevărat*.

Ar fi trebuit să îi evit privirea. Asta le-am comandat ochilor mei să facă. Dar, în loc să privesc în altă parte, în loc să-i spun bărbatului:

„Lăsați-mă în pace, nu știu despre ce vorbiți“, am făcut ceva ce l-a luat prin surprindere, iar pe mine încă și mai mult.

L-am privit drept în ochi și i-am zâmbit.

– Of, Doamne – vă referiți la vrăjitoarea aia de la știri, nu? am cârâit eu. Păi, asta mi s-a întâmplat deja venind încoace. Șoferul taxiului a făcut *aceeași* greșală. Vă puteți imagina? De două ori în *aceeași* zi! Bănuiesc că este un lucru bun că plec din oraș, nu-i așa?

Când ultima fărâmă de sunet ascuțit, inuman, mi-a ieșit din gură – trebuia să fie un râset –, o urmă din strălucirea de mai devreme a revenit în ochii conductorului.

El a venit mai aproape, măsurându-mă din priviri puțin prea insistent. Însă eu mi-am păstrat zâmbetul mare, îndrăzneț și nevinovat, așa cum făcea bunica Jo în fiecare dimineață atunci când străbătea orașul ca să facă curățenie în casele albilor.

– Ah, înțeleg acum. Ochii, a hotărât în cele din urmă conductorul. Păreți mult prea tânără ca să fiți ea, adăugă și se întoarce ca să plece. Ei bine, vă doresc o zi frumoasă, doamnă. Îmi cer scuze pentru adineauri.

În timp ce se îndrepta spre celălalt vagon, l-am auzit chicotind:

– Vrăjitoare, într-adevăr, a bombănit el.

Eu am expirat îndelung. Fusese ușor – *prea* ușor. Nu am putut cugeta prea mult la asta. S-a auzit un alt sunet de clopoțel; o clipă mai târziu, ușile trenului s-au închis.

Ușurată, am aruncat o privire spre ușă, mișcarea bruscă făcându-mă să mă chircesc de durere. Mâncărimea nu doar că se întor-se; era mistuitoare, de neînduplecat. Mi-am ridicat mâna ca să mă scarpin din nou – *Încetează, încetează!* – însă mâncărimea s-a mutat pur și simplu într-un alt loc, iar eu a trebuit să-mi mușc buza ca să nu țip. Scărpinarea ducea întotdeauna la o alta, apoi la o alta. M-aș fi scărpinat până la capătul liniei și, odată ce ajungeam acolo, nu s-ar fi terminat. M-aș fi scărpinat în continuare și, probabil, aș fi fost tot fugară.

Am gemut și m-am lăsat să alunec în scaun, odihnindu-mi capul pe geam. Acesta era la fel de cald și de transpirat ca pielea mea de sub guler, dar, pe măsură ce trenul înainta cu viteză, tunelurile succedându-se unul după celălalt, mi-am închis ochii. M-aș fi putut preface, măcar în timpul acestei călătorii cu trenul, că totul era în regulă. Că nu era prea târziu.

PARTEA I

23 IULIE 2018

EDITURA WAGNER

MIDTOWN, MANHATTAN

Primul semn fu mirosul de unt de cacao. La început, când acesta se furișase dincolo de peretele separeului, Nella era prea ocupată cu aranjatul unui teanc de pagini de pe biroul ei, aliniind-o pe fiecare în parte, astfel încât manuscrisul să fie în perfectă ordine. Era atât de concentrată la ce făcea – Vera Parini cerea întotdeauna ca totul să fie în ordine –, încât reușise să îl ignore. Abia atunci când mirosul i se furișă încet în nări și pătrunse mai adânc în creierul ei ea se opri din ce făcea și ridică privirea, devenind brusc interesată.

Nu doar mirosul o determină să facă o pauză. Nella Rogers era obișnuită cu tot felul de mirosuri care se furișau nepoftite în separeul ei – de obicei, erau îngrozitoare. Deoarece era doar un simplu „asistent de redacție“ la Editura Wagner, ea nu avea un birou al ei și, prin urmare, nici pereți sau ferestre. Ea și ceilalți asistenți din spațiul deschis se aflau la mila unui ou fiert sau a unui părț, suportând adeseori consecințele cel puțin o oră după aceea.

În primele ei săptămâni la Wagner, Nellei îi fusese atât de greu să se adapteze acestei imediate apropieri, încât exersa respirația pe gură chiar și când nu era nevoie, ca atunci când trebuia să se decidă

ce fel de cereale să cumpere de la băcănie sau când făcea dragoste cu iubitul ei, Owen. După vreo trei luni de încercări eșuate, ea renunțase și își cumpărase un difuzor de arome cu bețe, cu miros de lavandă, pe eticheta căruia stătea scris „Respiră”, cu litere aurii, cursive. Acesta se odihnea acum în colțul îndepărtat al biroului ei, așezat chiar sub prima ediție a romanului „Kindred”¹, pe care Owen i-l dăruise la scurt timp după prima lor întâlnire.

Nella privi literele aurii și se încruntă. Oare simțea parfumul difuzorului cu lavandă? Inspiră din nou, întinzându-și gâtul astfel încât tot ce vedea erau dalele gri și albe înșirate pe tavan. Nu. Avusese dreptate – era unt de cacao. Și nu era *orice* fel de unt de cacao. Era *Brown Buttah*, marca ei preferată de pomadă.

Nella privi în jurul ei. De îndată ce se asigură că nu o vedea nimeni, își trase cât mai aproape de nas o șuviță din părul des și negru. De trei ani, avea o coafură afro, însă șuvița îi cădea în mod nesatisfăcător între nas și obraz. Cu toate acestea, șuvița se afla suficient de aproape încât să își dea seama că mirosul de pomadă nu venea din părul ei. Mirosul pe care îl simțea era proaspăt, un strat aplicat de cel mult o oră, bănuia ea.

Acest lucru însemna una din două: una dintre colegele ei albe începuse să folosească *Brown Buttah*, sau – cel mai probabil, din moment ce era aproape convinsă că niciuna dintre ele nu aterizase din întâmplare pe culoarul cu produse pentru îngrijirea părului natural – *mai era o fată de culoare la etajul al treisprezecelea*.

Inima începu să-i bată cu putere atunci când Nella simți ceva ce ar fi trebuit să semene cu o fierbințeală subită. Oare se întâmplase, în cele din urmă? Oare campania ei pentru varietate la Wagner dăduse roade?

Gândurile îi fură întrerupte de cotcodăcitul zgomotos și familiar al lui Maisy Glendower, o editoare agitată, care aprecia modulația

¹ Roman al scriitoarei americane Octavia E. Butler, care încorporează călătoriile în timp și este inspirat de povestiri ale sclavilor (n.tr.)

doar atunci când o exersa altcineva. Nella cernu zgomotele, ascultând și căutând cu atenție vocea tăcută care o făcuse să rădă pe Maisy. Oare aceasta aparținea unei persoane care avea nuanța pielii mai închisă?

– Salut, fată, salut!

Tresărind, Nella își ridică privirea de la biroul ei. Era doar Sophie, care stătea deasupra ei, cu brațele încolăcite în jurul peretelui lateral al separeului ei, cu ochii mari și verzi ca niște castraveți.

Nella mârâi în sinea ei și își strânse pumnul sub birou.

– Sophie, bombăni ea. Salut!

– Saluuu! Care-i treaba? Ce mai faci? Cum e marțea ta?

– Sunt bine, răspuse Nella, vorbind în șoaptă, în caz că alte indicii sonore aveau să răzbată până la ea.

Sophie își plecaser puțin ochii, Slavă Cerului, dar tot se zgâia la Nella de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea.

Era un lucru neobișnuit pentru o băgăreață ca Sophie. Nu era cea mai rea băgăreață. Nu avea preferați, ceea ce însemna că existau șanse slabe să te întâlnești cu ea mai mult de o dată pe săptămână. De obicei, era prea ocupată să dea târcoale pe lângă separeul altui asistent, zâmbetul ei leneș reamintindu-ți cât de nasoală era situația ta. Prin tragere la sorți, Sophie lucra pentru Kimberly, o editoare care era la Wagner de patruzeci și unu de ani. Kimberly își editase primul și ultimul bestseller în 1986, dar pentru că acest bestseller nu fusese un simplu bestseller – fusese adaptat într-un program de televiziune, în film de succes, în roman grafic, în figurine, în film pentru adulți, în musical, în *podcast*, în mini-serii și într-un alt film de succes (în 4DX) –, ea se bucura de îngăduință pentru fiecare non-bestseller care urmase. Drepturile de autor nu erau motiv de glumă.

Acum, apropiindu-se de finalul lungii sale cariere, Kimberly își petrecea mare parte din timp în afara biroului, iar Nella bănuia că Sophie își petrecea o și mai mare parte din timp așteptând ca aceasta să se pensioneze odată, ca să îi poată lua locul.

– Kim n-a venit încă, explică Sophie, chiar dacă Nella nu întrebuse. Avea o voce *groaznică* la telefon ieri.

– La ce procedură se supune de data *asta*?

Sophie prinse cu degetele bucățița de piele dintre bărbie și claviculă și o scutură.

– Ah, cea mai importantă.

Sophie își dădu ochii peste cap.

– Mda. Probabil c-a plătit mai mult pe ea decât câștigăm noi aici într-o lună. Apropo, ai văzut...?

– Ce să văd?

– Cred că Maisy are la ea o altă potențială candidată. Sophie își azvârli din nou capul pe spate, de astă dată arcuindu-și sugestiv o sprânceană. Nu știi sigur, dar aceasta pare să fie... știi tu.

Nella încercă să se abțină să zâmbească.

– Nu, nu știi, zise ea pe un ton nevinovat. Cum ar putea fi?

Sophie zise în șoaptă.

– Cred că este... *neagră*.

– Nu trebuie să rostești în șoaptă cuvântul „negru“, o admonestă Nella, deși știa de ce Sophie făcea asta: sunete, ca niște miresme, purtate peste pereții birourilor. Ultima oară când am verificat, era un cuvânt uzual acceptat de societate. Până și *eu* îl folosesc uneori.

Sophie fie îi ignoră gluma, fie nu se simțea confortabil să râdă. Se aplecă în față și șopti:

– E o veste minunată pentru tine, nu-i așa? O altă fată neagră la Wagner? Trebuie că ești foarte încântată!

Nella menținu contactul vizual, întrerupt doar de privirea intensă a fetei. Într-adevăr, ar fi fost minunat să mai fie o fată neagră la Wagner, dar ezita să își arate bucuria. Urma să creadă că superiorii de la Wagner se hotărâseră în sfârșit să intervieveze altfel de oameni atunci când avea să vadă asta cu ochii ei. În ultimii doi ani, singurele persoane care fuseseră intervievate sau angajate fuseseră *persoane foarte aparte*, care proveneau dintr-o *categorie foarte aparte*.

Nella își ridică privirea spre Sophie, care, întâmplător, era una dintre aceste persoane foarte aparte și care sporovăia în continuare. În decurs de doar câteva minute, fata reușise să se îmbarce într-un tren al conștientizării sociale și era limpede că nu avea nicio intenție să coboare din el prea curând.

– Îmi amintește de editorialul acela anonim *BookCenter* pe care ți l-am trimis săptămâna trecută – cel despre care aș fi jurat că l-ai scris tu, deoarece părea atât de caracteristic *ție* – despre ce înseamnă să fii negru, înconjurat doar de albi la locul de muncă. Ți-l amintești?

– Mda, mi-l amintesc... și, pentru a zecea oară, categoric n-am scris eu articolul acela, îi reaminti Nella, cu toate că este evident că mă regăsesc în multe aspecte descrise acolo.

– Poate că l-a citit și Richard și a hotărât să facă ceva în privința lipsei de varietate de aici. Ar fi ceva. Ți amintești cât de greu a fost numai să-i facem pe oamenii de-aici să vorbească despre varietate? Ședințele acelea au fost dureroase.

A le numi „ședințe“ era un termen nejustificat, dar Nella nu avea chef să păsească pe aceste nisipuri mișcătoare. Avea lucruri mai importante de făcut. De exemplu, să scape de Sophie.

Nella se întinse după telefon, gemu încet și spuse:

– Uau! E deja zece și un sfert? Trebuie să dau un telefon foarte important.

– Ah, fir-ar! Sophie părea vizibil dezamăgită. În regulă.

– Îmi pare rău. Dar ținem legătura.

Nella nu avea de gând să țină legătura, dar descoperise că, dacă întrerupea interacțiunile prea lungi cu această promisiune, făcea despărțirea mai ușoară.

– Nicio problemă, zâmbi Sophie. Pe mai târziu, fată! zise ea, apoi plecă, la fel de repede cum venise.

Nella oftă și privi în jurul ei fără un scop anume, privirea ei trecând peste teancul de hârtii pe care nu îl dusese încă șefei ei. În general, viteza cu care cineva putea purta ceva din punctul A în punctul